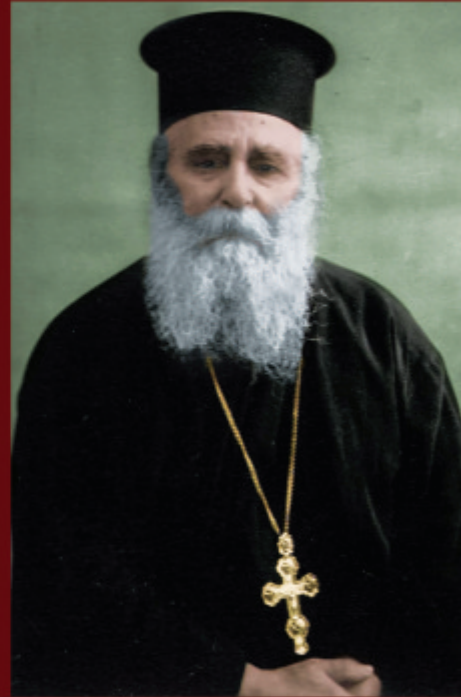

Αναφορά στο βίο του Γέροντος π. Γερβασίου

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ 2014

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ
π. ΓΕΡΒΑΣΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΝ

Το

αδημοσίευτο βιογραφικό του γέροντος π.Γερβάσιου Παρασκευόπουλου, όπως το δείσωσε ο πνευματικός του καρπός γέροντας π.Νικόλαος Πέττας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΟΝΤΟΒΑΖΑΙΝΑΣ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ

ΑΡΧΙΜ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ π'' Ν. ΠΕΤΤΑΣ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ 2014

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΕΡΒΑΣΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΝ,

ΤΟΝ ΓΟΡΤΥΝΙΟΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΝ ΚΑΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΦΩΣΤΗΡΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

(1877 - 1964)

Ευλογίας Προοίμιον του αρχιμ. Νεκταρίου π' Ν. Πέττα

Ευγνωμοσύνη οφείλω στον Σεβ. Μητροπολίτη μου κ. Ιερεμία, ένθερμο θιασώτη του μακαριστού Γορτυνίου Γέροντος π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου, για την ευλογία και την προτροπή του να εκδοθεί από την Αρχιερατική Περιφέρεια Κοντοβάζαινας το Εορτολόγιο του 2014, και μάλιστα αφιερωμένο στον π. Γερβάσιο. Ευχαριστώ επίσης τον φιλόλογο καθηγητή Χρήστο Ηλ. Καρρά, ο οποίος μετά πολλής προθυμίας έσπευσε να γράψει το προσήκον Προλογικό Σημείωμα. Αξίζει ακόμη να σημειωθεί ότι, κατά συνήθεια, η σεβασμία μορφή του Γέροντος Γερβασίου, εντός κορνίζας, αποτυπωθείσα από την Ι. Μ. Δοχειαρίου του Αγίου Όρους, κοσμεί τα Γραφεία πολλών Ι. Ναών και τα Αρχονταρίκια των Μονών της Γορτυνίας, που φέρουν μάλιστα και τεμάχια εκ του θαυματουργού πεύκου του, ενώ άμφια, χειρόγραφα και άλλα αντικείμενά του, φυλάσσονται ευλαβώς από ιερείς και ευσεβείς κατοίκους της περιοχής.

αρχιμ. Νεκτάριος π' Ν. Πέττας δ. Φ.,

αρχιερατικός επίτροπος Κοντοβάζαινας,

τηλεομοιότυπον: 211 7703037

ηλεκτρονικό ταχυδρομείο: pnektario@gmail.com

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Εν τω αρχείω του αιμνήστου και ευλαβεστάτου ιερέως π. Νικολάου Πέττα, του εκ Πατρών, τον οποίον είχαν την μεγάλην τιμήν και την ιδιαίτεράν ευλογίαν να γνωρίσω μίαν διετίαν προ της μακαρίας κοιμήσεως αυτού και να εκτιμήσω τας πανθολογουμένας χριστιανικάς αρετάς, δι' ων περιεκοσμήτο, σώζεται δωδεκασέλιδον χειρόγραφον, συνταχθέν παρά του ιδίου, κατόπιν αιτήσεως του Παναγιώτου Αντ. Λόη, τελωνειακού, καταγομένου και εκείνου εκ της πόλεως των Πατρών. Εν αυτώ καταγράφονται βιωματικά αναμνήσεις περί του αιδίου Γέροντος και οσίου ανδρός π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου, από της κοιμήσεως του οποίου συμπληρούνται ήδη πενήτηκονταετία. Ο μακαριστός π. Γερβάσιος ήτο

πνευματικός πατήρ του π. Νικολάου, αλλά και της προσφάτως μεταστάσης πρεσβυτέρας αυτού Ανθής, οι οποίοι, ως εικός, καλώς εγνώριζον τον άνδρα και τα μάλα ωφελήθησαν παρ' αυτού εις την κατά Χριστόν ζώην.

Το χειρόγραφον, ως ρητώς και ευκρινώς σημειούται εν τη τελευταία σελίδι αυτού, παρεδόθη την 10-3-1998 υπό του συγγραφέως εις τον Π. Λόην, όστις έμελλε να χρησιμοποιήση αυτό μετ άλλων μαρτυριών και στοιχείων παρά πνευματικών τέκνων του π. Γερβασίου προς εκπόνησιν σχετικών μελετών περί του σεβασμίου Γέροντος. Αλλά το συλλεγέν υλικόν ήτο μέγα και πολύ και δια τούτο ο αείμνηστος Π. Λόης εδημοσίευσεν επιλεκτικώς στοιχεία μόνον εκ των δύο πρώτων σελίδων του περί ου ο λόγος χειρογράφου.

Επειδή αναμφιβόλως η δημοσίευσις τοιούτων μαρτυριών και στοιχείων περί του βίου και της δράσεως μεγάλων προσωπικοτήτων, και δη και εκκλησιαστικών ανδρών, οποίος υπήρξεν ο π. Γερβάσιος, όχι μόνον συντελεί εις την προβολήν και ανάδειξιν προτύπων φωτοειδών εις καιρούς πνευματικής αυχηρότητας, οίοι και οι παρόντες, αλλά και αποτελούν συμβολήν εις την τοπικήν και κατ' επέκτασιν την εκκλησιαστικήν ιστορίαν της χριστιανικής ημών χώρας, χαιρετίζομεν την έκδοσιν του χειρογράφου εν τω πλαισίω του Εορτολογίου 2014 του αφιερωμένου εις τον π. Γερβάσιον. Προς δε ευχαριστούμεν δια την ευλογίαν και συγχαίρομεν και δια την πρωτοβουλίαν αυτήν τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Ιερεμίαν, έξοχον εκκλησιαστικόν άνδρα, άξιον Ποιμενάρχην της αγιοτόκου αυτής παροικίας και οτρηρόν και άοκνον εργάτην εν τη περιοχή των Βιβλικών Σπουδών, προς ον ευγνώμονες διατελούμεν, ανθ' ων υπέρ της του Χριστού Εκκλησίας και της επιστήμης και μετά πολλού μόχθου ποιεί.

Χρήστος Ηλ. Καρράς

Καθηγητής Φιλολογίας

Μεταγραφή του δωδεκασέλιδου χειρογράφου του π. Νικολάου Πέττα

για τον πνευματικό του π. Γερβάσιο Παρασκευόπουλο:

«Ο πατήρ Γερβάσιος Παρασκευόπουλος ήτο ο Άγιος της εποχής μας, των νεανικών μας χρόνων. Ο εύσπλαχνος, ο κήρυξ της χάριτος. Ο εξομολόγος μας. Ο οδηγητής μας.

1) Όταν έγινε η πρώτη εξομολόγησίς μου προς αυτόν σε ηλικία δεκατεσσάρων χρονών, ο Διάβολος μου έβαλε τέτοιαν φοβίαν ότι θα με βαρέσει και θα με κτυπήσει. Όταν εισήλθα στο Εξομολογητήριον, τότε άρχισε ο έλεγχος της συνειδήσεώς μου και αριθμούσα τις αμαρτίες μου. Αμέσως ο πατήρ Γερβάσιος

άπλωσε τα χέρια του και με έσφιγγε στην αγκαλιά του δυνατά πολλές φορές. Το πιο φρικτό είναι ότι έκλαιγε πολύ, λέγοντάς μου θα χαθείς παιδί μου, θα χαθείς. Βλέποντας τον Γέροντα να κλαίει, με έπιασαν τα δάκρυα, γιατί συλλογιζόμουν «Ταλαίπωρε, αντί να κλαις για τις πράξεις σου, κλαίει ο Παπούλης;». Αφού μου έβαλε τον κανόνα, βγαίνοντας από το εξομογητήριο, δεν πατούσα στα πόδια μου, «ως εν ουρανών ιστάναι ενόμιζον». Έβλεπες εμπρός σου την παραβολή του Ασώτου.

2) Ήτο η πρώτη φορά που πήγα στο κήρυγμά του στην Ιωνία 47, στην Πάτρα. Είχε μεγάλα σκαμνιά. Όταν εκάθησα, τότε με έπιασαν μεγάλοι πόνοι, στα πόδια, στη μέση και στα χέρια. Συνεχώς άλλαζα θέση. Η γλυκύτης και η αυστηρότης του κηρύγματος του π. Γερβασίου δεν με άφηνε να φύγω. Την επόμενη, Κυριακή (7-8 ώρα το βράδυ), εκάθησα άνετα σαν να ήταν πολυθρόνα. Από τότε «εκολλήθη η ψυχή μου πίσω σου» (Ψαλμ. 62,9).

3) Το κήρυγμα του Παπούλη (έτσι συνηθίζαμε να τον λέμε από σεβασμό), ήταν ποταμός πύρινος, γλυκός και δροσερός «εξεχύθη η χάρις εκ των χειλέων του» (Ψαλμ. 44, 3). Εμελετούσε και προετοιμάζετο δια προσευχής. Προηγείτο προσευχή. Η κ. Αθηνά Θεοδοσίου, με χορωδία του κατηχητικού, έψαλλον το «Κύριε εκέκραξα...» (Ψαλμ. 140) μετά ύμνων. Εδονούντο ψυχαί και καρδία. Έπειτα εκάθητο ο Παπούλης και με βροντεράν φωνήν από τα βάθη της ψυχής του και με ζέουσαν πίστιν (παρά το γήρας του) άρχιζε το κήρυγμα. Οι οφθαλμοί μας εκρέμοντο από τα χείλη του και, όπως η Ακολουθία του Μεσονυκτικού, «ως γλυκέα τω λάρυγγί μου τα λόγια σου, υπέρ μέλι τω στόματί μου». Ήτο αυστηρός, ελεγκτικός, ουδέποτε εγέλα. Οι λόγοι του σαν δρόσος του ουρανού έπεφταν στις καρδιές μας: «πάση φυλακή τηρεί σην καρδίαν» (Παροιμ. 4, 23).

Ο αείμνηστος Γέροντας άρχιζε με την Παλαιά Διαθήκη, κυρίως το Δευτερονόμιον η τον Ησαΐαν. Έπειτα εκ της Καινής Διαθήκης από τον ευαγγελιστήν Ιωάννην: «ο τρώγων μου την σάρκαν και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ» (Ιω. 6, 56). Πάντα αύτη ήτο η επιγραμματική του ρήσις. Πάντα έλεγε περί συχνής θείας Κοινωνίας, της θείας μεθέξεως, και κατέκρινε συχνά την αντιδωροληψίαν (δηλαδή οι εκκλησιαζόμενοι να λαμβάνουν μόνο αντίδωρο, χωρίς να μεταλαμβάνουν). «Πάντας τους εισιόντας και των Γραφών ακούοντας και μη μεταλαμβάνοντας αφορίζεσθαι χρη». Από τους Αποστολικούς Κανόνες ο Θ' Κανών αναφέρει: «Πάντας τους εισιόντας πιστούς, και των Γραφών ακούοντας, μη παραμένοντας δε τη προσευχή, και τη αγία Μεταλήψει, ως αταξίαν εμποιούντας τη Εκκλησία αφορίζεσθαι χρη». Ο Ζωναράς τον ερμηνεύει ως εξής: «Πάντας ο παρών κανών απαιτεί, της αγίας επιτελουμένης θυσίας, μέχρι τέλους προσκαρτερείν τη προσευχή, και τη αγία μεταλήψει· και οι λαϊκοί γαρ συνεχώς μεταλαμβάνειν τότε απητούντο· κανών γαρ εστι της εν Σαρδική συνόδου, και της εν τω Τρούλλω

έτερος, και άλλος της εν Αντιοχεία, ως, ει τις επί τρεις Κυριακάς παρών μη μεταλάβοι, αφοριζέσθω. Διο και ο παρών κανών τους μη παραμένοντας, ως την τάξιν συγγέοντας, αφορίζει· και ο δεύτερος κανών της εν Αντιοχεία συνόδου περί τούτου φησίν», ενώ ο Βαλσαμών: «Ο του παρόντος κανόνος διορισμός δριμύτατός εστιν· αφθίρει γαρ τους εκκλησιάζοντας και μη παραμένοντας μέχρι τέλους, μηδέ μεταλαμβάνοντας. Και άλλοι δε κανόνες παρομοίως διορίζονται, πάντας ετοιμούς είναι και αξίους της μεταλήψεως, και τους επί τρισί Κυριακαίς μη μεταλαμβάνοντας αφορίζουσιν». Τέλος, η ερμηνεία του έγκριτου κανονολόγου Αριστήνου αναφέρει για την ερμηνεία του: «Αφορίστις τον τη ευχή και τη μεταλήψει μη παραμένοντα. Τον μη μέχρι τέλους προσκαρτερούντα τη εκκλησία, αλλ' έτι της αγίας λειτουργίας τελουμένης της εκκλησίας εξερχόμενον, ως αταξίαν εμποιούντα τη εκκλησία αφορίζεσθαι χρη». Με λίγα λόγια ο π. Γερβάσιος πάντοτε τόνιζε το θέμα της συχνής θείας Μεταλήψεως και Εξομολογήσεως. Συχνά έλεγε: «Διατί ζώμεν; Ζώμεν δια να Κοινωνούμεν τον Κύριον».

Μετά από την Καινή Διαθήκη, εδιάβαζε Ιερούς Κανόνας από το Ιερό Πηδάλιον του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου. Συχνά φώναζε: «Αμαρτωλοί που φύγωμεν; Ο καιρός έφθασε! Καλά, θα τα δείτε εντός ολίγου...!». Όσα προείπε τα είδαμε και τα βλέπομεν οφθαλμοφανώς.

Στο τέλος του κηρύγματος κατέληγε κατά ταύτα: «Αδελφοί μου... (ανακεφαλαιώνοντας τα διδάγματα). Το κήρυγμα τελείωνε ακριβώς στην προγραμματισμένη ώρα του, άνευ ωρολογίου, δια του: «Νυν απολύεις τον δούλόν σου...» σαν να τελούνταν η Ακολουθία του μικρού Εσπερινού. Ειδικά ενθυμούμαι, όταν έλεγε την ευχήν της κεφαλοκλισίας «Κύριε ο Θεός ημών... ου την εξ ανθρώπων αναμένομεν εις βοήθειαν, αλλά το σον περιμένοντες έλεος ... από πάσης επηρείας του αντικειμένου ... από λογισμών ματαίων και ενθυμήσεων πονηρών» (πρβλ. ευχήν κεφαλοκλισίας). Τα σημεία αυτά της ευχής τα υπερτόνιζεν ζωηρώς.

Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς από τον ευλογημένο Γέροντα... Μετά το: «Δι' ευχών των Αγίων Πατέρων ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν». «Της υπερευλογημένης Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αιειπαρθένου Μαρίας...» μνημονευομένου και του τιμωμένου Αγίου της ημέρας (του οποίου έκανε μνεία και διδάγματα περί αυτού) και στο τέλος: «Απολύεσθε εν ειρήνη».

4) Τα κατηχητικά του πατρός Γερβασίου ήταν πρωτοσυστάτα εν Ελλάδι. Συγκεκριμένα από το 1923 ήταν ο ιδρυτής Κατηχητικών Σχολείων Αγίου Δημητρίου (Κ.Σ.Α.Δ.) και στην Αγία Αικατερίνη για όλες τις ηλικίες από νήπια, παιδιά, αγόρια και κορίτσια, και ενήλικες. Από τότε αρχίζει η ιστορία της Αναπλαστικής Σχολής Θηλέων, που έφερεν την ονομασία «Αγία Ταβιθά». Για την

ίδρυση των κατηχητικών εμπνεύσθηκε από τον αείμνηστο Απόστολος Μακράκη (1831- †1905), ο οποίος άρχισε τα κατηχητικά των ελληνοπαίδων μετά τον τουρκικό ζυγόν, όταν έκανε αγώνα για την συχνή θεία Μετάληψη. Ο π. Γερβάσιος ήτο μαθητής εκείνου και παρέστη ως φοιτητής εις την κηδεία του το 1905 εις το Ιερόν Μητροπολιτικόν Ναόν Αθηνών.

Συχνά ο Παπούλης πήγαινε για λουτρά στα ιαματικά λουτρά της Υπάτης και, περνώντας από το Ορθόδοξο Χριστιανικό Σύλλογο «Ιωάννης ο Βαπτιστής» εις Αθήνας, έλεγεν: «Ακόμη τον Διδάσκαλον τον έχετε ξεσκεπάστον;», (κατά μαρτυρίαν των αδελφών). Αμέσως βγάζει τον σκούφον του λέγοντας: «Εμπρός, ο,τι δύναται έκαστος». Άλλος έβαλε το ρολόι του, άλλος το δακτυλίδι του, τη βέρα του και ο,τι πολύτιμον είχεν. Εκείνο δε το βράδυ μαζεύτηκαν πενήντα χρυσές λίρες. Τους παρέδωσεν το ποσόν να αγοράσουν οικόπεδον στη Χριστοκοπίδου 12, στον Ψυρρή Αθηνών. Εις αυτό ειργάσθη με εράνους και ο π. Αυγουστίνος Καντιώτης μετά των αδελφών, και έτσι εκτίσθη εξαίσιον κτήριο δια κηρυγμάτων κατηχητικών.

Κατηχητικά, παντού Κατηχητικά. Ο ίδιος έκανε υποδειγματική διδασκαλία στους κατηχητές και τις κατηχήτριες. Υπήρχαν κατηχηταί από 13 ετών. Τους προέτρεπε ο ίδιος ο Γέροντας.

Ω Σεβάσμιοι Κατηχηταί και Κατηχήτριαι. Με πόσην αξιοπιστίαν, ζήλον και ακρίβειαν μετέδιδον και μεταδίδουν εις τους νέους και νήπια το Κατηχητικόν Λόγον. Όλη η Πάτρα εδονείτο. Ονομάζοντο τα «Γερβασιανά έτη των Πατρών», και «Άπαντες ομοθυμαδόν έμενον τη προσευχή και τη δεήσει».

Εάν ήτο ασθενής ο Γέροντας, ωμίλει από το το κρεβάτι. Ω αοίδιμοι διδάσκαλοί μου, πάτερ Γερβάσιε και λαϊκέ κατηχητά Γεώργιε Οικονόμου, και τόσοι άλλοι Σεβάσμιοι Κατηχηταί και Κατηχήτριαι! Πόσα σας χρωστούν ο πατραϊκός Λαός και τα Περίχωρα! Εβγάλατε Επισκόπους, Ιερομονάχους, Ιερείς, Μοναχούς, ευσεβείς οικογενειάρχες. Εγεμίσατε τον παράδεισο με Αγίους!

Ο Παπούλης, ως νεώτερος, κάθε Κυριακή έκανε τέσσερα κηρύγματα. Κάθε Κυριακή στο Ιερό Ναό της Παντανάσσης Πατρών, ώρα 11 το πρωί, πλήθος λαού και πάσης ηλικίας. «Ο Παπούλης» εφώναζον. Το περισσότερο έργον το εβάσταζεν έως της σήμερον η κ. Αθηνά Θεοδοσίου. Εκ νεότητος αυτής έως γήρατος υπηρέτησε τον Γέροντα και τα Κατηχητικά. Έως σήμερον! Διδασκαλία εις κατηχητριάς, εκμάθηση υμνωδίας, νουθεσία και ελληνορθόδοξα ποιήματα. Ο π. Γερβάσιος εις τους λόγους του έλεγε: «Η κ. Αθηνά είναι η Μητέρα μας», και αυτό τα έλεγε όλα.

5) Ήταν δριμύς και ελεγκτικός εις πάντας τους άρχοντας του τόπου και ουδείς

τον παρετήρει. Αντίθετα έλεγαν «Ο Γερβάσιος το είπει!».

- Κάποτε στην πλατεία Βούδι Πατρών, εμάλωναν και βλαστημούσαν δύο αστυνομικοί. Ο Γέροντας περνούσε και αμίλητος τους χαστούκισε δια την απρέπεια. Τότε έπεσαν και του ζήτησαν συγγνώμη.

- Άλλοτε ήτο ένας ετοιμοθάνατος και οι ιερείς τον παρακαλούσαν να κοινωνήσει (επέμεναν οι δικοί του συγγενείς). Ωστόσο ήταν ανένδοτος ο ασθενής: «Όχι, όχι, δεν κοινωνώ». Οι οικείοι του παρεκάλεσαν τον Παπούλη να πάει να τον μεταπέσει. Όταν πήγε στον ασθενή του είπει: «Παιδί μου, τι κάνεις;» και έσκυψε και του φίλησε τα πόδια, κλαίοντας. Ο ασθενής συνήλθε λίγο φωνάζοντας: «Πάτερ Γερβάσιε, Παπούλη μου εσύ;». «Ναι παιδί μου», του απήντησε ο Γέροντας. Τότε ανεφώνησε ο ασθενής: «Συγχώρεσέ με, Παπούλη μου. Έφταιξα!». Τότε ο Γέροντας του διάβασε συγχωρητική ευχή και τον κοινωνήσε. Ο ασθενής ευθύς εκοιμήθη εν ειρήνη.

- Εις την έναρξη ενός κηρύγματος είπει: «Πρώτη φορά, αδελφοί μου, εξομολόγησα, μετανοούντα με δάκρυα. Δάκρυα, αδελφοί μου, αυτό είναι μετάνοια».

- Τα παλαιά χρόνια, που έκανε νυκτερινές Θείες Λειτουργίες στον παλιό Μητροπολιτικό Ναό Πατρών, του Αγίου Δημητρίου, όπου ήταν προϊστάμενος του Ναού αυτού από τον Αύγουστο του 1919, εκεί συνέρρεε πλήθος κόσμου, με ζήλον και φωτιά πίστεως. Όλοι κοινωνούσαν το Σώμα του Χριστού. Έκανε δε και θείο κήρυγμα. Το Δαιμόνιο τόσο πολύ μισούσε το έργο του, ώστε επείραζε τον κόσμο, ανθρώπους υγιείς και πιστούς. Ξαφνικά φώναζαν οι ασθενούντες υπό δαιμονισμού αδελφοί: «Γερβάσιε, μας έκαψες! Καψάλη πάψε!». Κατά παραχώρηση Θεού άνθρωποι εδαιμονίζοντο επί τόπου.

- Ο Γέροντας ουδέποτε ενοχλείτο από επαίνους και δημοσιεύσεις. Ένα επίσημο πρόσωπο της Πατραϊκής κοινωνίας, εδημοσίευσε άρθρο επαινώντας τον Γέροντα, και επαξίως μάλιστα! Το πρόσωπο αυτό αργότερα εσυναντήθη με τον Παπούλη, περιμένοντας απόψεις για το άρθρο του και τα συγχαρητήρια. Ο Γέροντας δεν του είπει τίποτε. Τα Πάντα ήτο σκύβαλα δι' αυτόν. Δεν τον έκαμπτον έπαινοι. Ουδέ του θείου Νόμου εξέκλινεν. Τύπος και υπογραμμός εγένετο σύμφωνα με αυτό, που αναφέρει στην Θεία του Λειτουργία ο Μέγας Βασίλειος: «Σφραγίς ισότυπος εν εαυτώ δεικνύς σε τον Πατέρα» τολμώ να είπω.

6) Ως μέγας Πρωτοσύγκελλος Αθηνών το 1940 του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χρυσάνθου Φιλιππίδου ανδρός επιφανούς, (1938-1940), στον ελληνογερμανικό πόλεμο του 1943, στην Μητρόπολη Αθηνών ήτο επί εικοσιτέσσερις ώρες επί ποδός. Την ημέρα ελέγχων, υποδεικνύων, κηρύττων, και μάλιστα στην αρχαιοτάτη εκκλησία της Παναγίας της Ρόμβης των Αθηνών.

Τα πύρινα κηρύγματά του έσεισαν τον σκλαβωμένο λαό λέγοντας: «Εκ ρίζης εκβάλετε την αμαρτίαν από τις καρδίες σας».

Στα γραφεία της Ιεράς Αρχιεπισκοπής, στην οποία είχε διακονήσει και ως «πρωτέκδικός» της, του έλεγαν οι συνεργάτες του κληρικοί: «Γερβάσιε, αν δεις τις κολώνες του Παρθενώνα, λίγο γέρνουν εκ της ευθείας, γι' αυτό κάμψον και συ λίγο!». Και ο Γέροντας ευθύς απαντούσε: «Όχι! Εγώ στο θείο Νόμο δεν το κάνω αυτό».

Εις τα κηρήγματά του, πολλές φορές εξομολογείτο κλαίων. Ενθυμούμαι χαρακτηριστικά τον Γέροντα με λυγμούς να μας διηγείται και το εξής περιστατικό: Όταν ήμουν νέος Διάκονος στην Αρχιεπισκοπή Αθηνών, υπήρχε την εποχή εκείνη ένα καροτσάκι, του κουβαλούσε τούρτες στα γεύματα. Στο υπόγειο της Αρχιεπισκοπής ήταν μία πτωχή Γερόντισσα, ξαφνικά ακούω να λέγη: «Χθες τούρτα, σήμερα τούρτα, αύριο τούρτα!». Και συνέχισε ο π. Γερβάσιος: «Αδελφοί μου, ράγισε η καρδιά μου, αυτό το φέρω βαρέως. Ο Κύριος να μας γίνη ίλεως εν ημέρα κρίσεως. Παρακαλώ συγχωρήσατέ με. Εμείς καλοτρώγαμε και η γραία πεινούσε».

Ας επανέλθουμε στη Γερμανική κατοχή, όπου ο Παπούλης στην Αθήνα είχε οργανώσει με κυρίες συσσίτια. Επίσης φροντίδα ασθενών και πεινασμένων.

Υπήρχε και ομάς διασώσεως, κατά μαρτυρίες κυριών. Όταν εγίνοντο βομβαρδισμοί στον Πειραιά, ειδοποιούσε εθελόντριες, πιστές κυρίες, και πήγαιναν με τα πόδια στον Πειραιά, για να ξεπλακώσουν τους τραυματίες, και παρείχαν τις πρώτες βοήθειες στους λαβωμένους.

Τα γερμανικά αεροπλάνα βομβάρδιζαν και ο π. Γερβάσιος κατά θαυμαστό τρόπο ορθός στα ερείπια. Και ανεφωνούσε: «Μη φοβείσθε! Ει ο Θεός μεθ' ημών, ουδείς καθ' ημών (Ρωμ. 8, 31)». Αλήθεια και που δεν έτρεχε, για να προσφέρει βοήθεια στην κατοχική Αθήνα!

Όταν ήμουν σπουδαστής ως νέος, περνούσε από τα παλαιά τότε Ανάκτορα, σταματώ ένα γηραλέο σεβάσμιον ιερέα. Ερωτώ: «Πάτερ, ενθυμείσαι τον π. Γερβάσιο;». «Ναι, παιδί μου. Και σου λέω, εάν δεν υπήρχαν αυτά τα αναστήματα

στην Εκκλησία, ως κλήρος θα είχαμε πέσει κατά πολύ».

7) Γενικά από την δράση του:

Κατά μαρτυρίες παλαιών μαθητών του, ως νεώτερο ο π. Γερβάσιος, ήτο ευκίνητος και ενεργητικός.

Εις την συνοικία Γούβας Πατρών, επληροφορήθη ότι υπήρχαν πολλοί χλιασταί. Αμέσως συγκροτεί μία ομάδα με σκοπόν να κτιστή αίθουσα κηρυγμάτων. Όταν ετελείωσαν ο Γέροντας από την χαρά του έβαλε τον σκούφον του ανάποδα και αγαλλόμενος έχαιρε λέγων: «Ο Κύριος ενίκησε, κατεπατήθη ο Άδης. Εμπρός εις προς έναν».

Εις τον Προφήτη Ηλία Πατρών, πλησίον της Μονής, κάποτε τα παιδιά κλάδευον το κλήμα. Ενός νέου έφυγε το ελατήριο από την ψαλίδα και εβλασφήμησε την κηδεία του. Το άκουε ο Γέροντας και τον κάλεσε μέσα στο Ναό, λέγοντάς του: «Ειπέ το Αναστάσιμο Απολυτίκιον, Ήχος γ'. «Ευφραινέσθω τα ουράνια, αγαλλιόσθω ... πρωτότοκος των νεκρών εγένετο». «Ξαναπέστω» του λέγει. Ο νέος λέει: «Πρωτότοκος των νεκρών εγένετο». «Βλέπεις, παιδί μου, η πρώτη κηδεία ήταν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, αυτή βλασφήμησες. Τώρα γονάτισε εμπρός στην εικόνα Του, ίνα σου γίνει ίλεως ο Κύριος». Ο νέος κατεδύθη εις δάκρυα με λυγμούς κατανοών το σφάλμα του.

Η αγάπη του για το παιδί, τον έκανε νέο, ώστε έπαιζε σε εκδρομές με τα παιδιά, τους υποδείκνυε διάφορα παιχνίδια, πάντα μαζί με τα παιδιά, αυτά τον υπεραγαπούσαν.

Πολλές φορές του κτυπούσαν την πόρτα, απαιτώντας να τους κάνει κήρυγμα.

Ακόμα έλεγε: «Προσέξτε τα νήπια. Τα νήπια οι μητέρες. Πρόσχωμεν. Αυτά είναι το μέλλον μας: «Των γαρ τοιούτων εστίν, η βασιλεία των ουρανών (Ματθ. 19, 14)».

Ο π. Γερβάσιος ήταν αυστηρός, ελεγκτικός, επιτιμών, άκαμπτος, αλλά συγχρόνως ήταν εύσπλαχνος πατέρας, συγκαταβατικός, δίκαιος, πάντας αγαπών. Ο άγιος, ο πιστός οικονόμος των Μυστηρίων του Θεού.

8) Κοιμήθηκε οσιακά σε ηλικία 87 ετών στις 29-6-1964 στην Αναπλαστική Σχολή Θηλέων Πατρών, ενώ, ο κατά κόσμον Γεώργιος Παρασκευόπουλος, γεννήθηκε την 1-1-1878, στο χωριό Νυμφασία, πρώην Γρανίτσα της Γορτυνίας από τον Χαράλαμπο και την Βασιλική. Η εξόδιος ακολουθία του τελέσθηκε στις 30-6-1964 στον Άγιο Δημήτριο Πατρών. Ετάφη όπισθεν του παρεκκλησίου της Αγίας Παρασκευής στην Παιδική Κατασκήνωση στα Συχαινά Πατρών, που ο ίδιος από το

1950 είχε ιδρύσει. Όταν εκοιμήθη ο Γέροντας δεν είχε στο θυλάκίό του ούτε φράγκο δεν ευρέθη. Διέθεσε τα πάντα για το παιδί, για τη Νεότητα, για το κατηχητικό έργο.

Στον Επικήδειο Λόγο του ο π. Αυγουστίνου Καντιώτη είπε μεταξύ άλλων: «Ότι ο π. Γερβάσιος είναι Άγιος, Άγιος!». Έγινε αιτία και κατελύθημεν άπαντες εις λυγμούς δακρύων. Και έκλεισε το Λόγο του με το: «Η Πάτρα μετά από διακόσια χρόνια θα δει ένα τέτοιο μεγάλο πνευματικό ανάστημα!», ενώ όλο το πλήθος των παρόντων, κληρικών και των λαϊκών, αναφωνούσαν «Άγιος!». Κάθε φορά που ακούω τον απομαγνητοφωνημένο εκείνο λόγο δακρύζω.

Ιερεύς Νικόλαος Α. Πέττας».

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ ΟΣΙΟΥ ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκ της Ι. Μ. Δοχειαρίου Αγ. Όρους (βια).

1877: Γέννηση Νυμφασία Γορτυνίας. Ο μικρός Γεώργιος σε ηλικία 3 ετών έμεινε ορφανός από μητέρα. Η αγάπη του προς την εκκλησιαστική ζωή και τα γράμματα τον οδήγησαν σε διάφορα μοναστήρια: Ι.Μ. Κερνίτσης Γορτυνίας, Ι.Μ. Μεγάλου Σπηλαίου, Ι.Μ. Ταξιαρχών Αιγίου, Ι.Μ. Γηροκομείου όπου ασκείτο στον αγγελικό βίο και παράλληλα σπούδαζε.

1896: Υπηρέτησε δύο χρόνια την στρατιωτική θητεία. Αργότερα το 1912-1913 εθελοντικά ζήτησε και υπηρέτησε στην πρώτη γραμμή στη στρατιά των ευζώνων ως στρατιωτικός ιερεύς.

Πνευματικός δεσμούς είχε: Με τον Μητροπολίτη Πατρών και Ηλείας Ιερόθεο (Μητρόπουλο) τη φωτεινή αυτή προσωπικότητα, με τον Μητροπολίτη Πενταπόλεως Άγιο Νεκτάριο (υπήρξε μαθητής του Αγίου στην Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή στην Αθήνα). Αυτοί σημάδευσαν την πνευματική του πορεία. Συνεδέετο επίσης με μεγάλες Εκκλησιαστικές προσωπικότητες: Τον Επίσκοπο Αργολίδας Ιωάννη (Παπασαράντου), τον γέροντα Γαβριήλ Ι.Μ. Γηροκομείου, τους καθηγητές Πανεπιστημίου της Θεολογικής Σχολής Παναγιώτη Τρεμπέλα, Παν. Μπρατσιώτη, Ανδρέα Παπαγεωργόπουλο.

1903: Χειροτονήθη διάκονος και έλαβε το όνομα Γερβάσιος, από τον επίσκοπο Άρτης Γεννάδιο (13/9/1903).

1910: Χειροτονήθη πρεσβύτερος (13/9/1910).

1914: Έλαβε το πτυχίο του με άριστα και διδακτορικό δίπλωμα από τη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το έτος αυτό έλαβε και το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτου (19/9/1914).

1915: Διορίστηκε καθηγητής στο Γυμνάσιο της Σύρου. Το ίδιο έτος (4/12/1915) του ανετέθησαν και τα καθήκοντα του Ηγούμενου της Ι.Μ. Γηροκομείου Πατρών.

1919: Διορίστηκε εφημέριος στον Ι.Ν. Αγίας Παρασκευής Πατρών και από τις 4/8/1919 τακτικός εφημέριος-προϊστάμενος του ιστορικού Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Πατρών. Με τις καταναυκτικές θείες λειτουργίες ιδίως τις νυκτερινές για τους εργαζομένους, με τα εν δυνάμει Ηλιού κηρύγματα, με τα Κατηχητικά σχολεία εις τον Άγιο Δημήτριο και Αγία Αικατερίνη αποτύπωσε τα ίχνη αγίου ανδρός.

1923: Ίδρυση Κατηχητικών Σχολείων Αγίου Δημητρίου (Κ.Σ.Α.Δ.) για όλες τις ηλικίες από νήπια, παιδιά (αγόρια-κορίτσια), ενήλικες. Από τότε άρχεται η ιστορία της Αναπλαστικής Σχολής Θηλέων «Αγία Ταβιθά» (Ιωνίας 47, Πάτρα). Το 1931 αποτελεί χρονολογική αφετηρία με τη Σχολή «Χειροτεχνίας» κτλ. Τα εγκαίνια του Ι.Ν. έγιναν στις 7/6/1963. Συλλειτουργήσαν ο Γέροντας, ο τότε πρωτοσύγγελος αρχιμ. της Ι.Μ. Πατρών και μετέπειτα μητροπολίτης Ύδρας -Σπετσών και Αιγίνης κ. Ιερόθεος (Τσαντίλης) και ο ιερέυς π. Θεοφάνης Τερζής.

1940-41: Κατά τη δύσκολο εκείνη εποχή για την πατρίδα μας είχε κληθεί και υπηρετούσε ως Πρωτοσύγγελος στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών πλησίον της μεγάλης εκείνης εκκλησιαστικής προσωπικότητας του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χρυσάνθου, είχε υπηρετήσει και ως «πρωτέκδικος» της Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

1950: Ίδρυση Παιδικής εξοχής «Η Αγία Παρασκευή» εις Συχαινά Πατρών. Τα εγκαίνια του ναού της Αγίας Παρασκευής έγιναν 5/8/1956.

1960: Εύρεση σε κορμό δέντρου 20/7/1960, εορτή του προφήτου Ηλία, Αχειροποιήτου Τιμίου Σταυρού (είχε φυτευθεί στον Προφήτη Ηλία 17/2//1929).

1964: Εκοιμήθη οσιακά σε ηλικία 87 ετών (στις 29/6/64) στην Αναπλαστική Σχολή Θηλέων Πατρών που με πολλούς κόπους είχε ιδρύσει. Η εξόδιος ακολουθία του έγινε στις 30/6/64 στον Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Πατρών, όπου τα κατάμεστα πλήθη λαού τον κατευόδωσαν με τις επεφημίες «Άγιος». Αναπαύεται όπισθεν του ιερού του Ι.Ν. της Αγίας Παρασκευής στην Παιδική Εξοχή στα Συχαινά Πατρών που ο ίδιος (από το 1950) από μεγάλη αγάπη για τα παιδιά είχε ιδρύσει.

Απολυτίκιον. Ήχος γ . Θείας πίστεως (Εκ της Ι. Μ. Δοχειαρίου Αγ. Όρους).

Μύρων έμπλεοι, των κηρυγμάτων, οι πανίεροι, λόγοι σου, πάτερ, ευωδιάζον τας Πάτρας, Γερβάσιε, η αρετή δε του βίου σου άριστα, διπλούν προυξένει σοι στέφανον εύαθλον, όθεν αίτησαι Χριστώ τω Θεώ δωρήσασθε, ειρήνην τοις πιστοίς και μέγα έλεος.

ΣΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟ ΠΕΝΤΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΑΝΑΡΤΑ ΠΡΩΤΟ ΚΑΤΟΠΙΝ ΑΔΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΚΑΡΡΑ ΤΟ ΑΔΗΜΟΣΙΕΥΤΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ π. ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΕΣΩΣΕ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ π. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΕΤΤΑΣ

Πηγή: pentapostagma.gr